

پیام کنگره نوزدهم سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)

به کارگران و زحمتکشان

کارگران! زحمتکشان! هم سرنوشتان!

نوزدهمین کنگره سازمان کارگران انقلابی ایران راه کارگر در شرایطی برگزار شده است که تردید و ابهام در حد و حدود عقب نشینی ولایت فقیه، سرنوشت برنامه هسته ای و جهت گیری تحریم اقتصادی کشور را هنوز در ابهام باقی گذاشته است؛ در متن این ابهام و هزینه سنگین تداومش، در عرصه آزادی های فردی، مدنی و اجتماعی تاخت و تاز داعشی مسلکان حاکم بار دیگر شدت گرفته است؛ آموزش، فرهنگ، رسانه ها و ارتباطات اجتماعی به حوزه های جدال میان باندهای مختلف حاکمیت تبدیل شده؛ اعدام قربانیان فقر و آسیب های اجتماعی گسترش یافته، سرکوب حقوق و آزادی های اجتماعی زنان با هدف خانه نشین کردن و تعمیق آپارتاید جنسی شدت گرفته است. در حوزه اقتصادی نیز پا به پای راندن زنان از بازار کار و افزایش بیکاری زنان، ورشکستگی واحدهای صنعتی و اخراج و بیکاری کارگران ادامه یافته و همروند با آن خصوصی سازی بخش های سودآور مخصوصا در بخش معدن پیگیری شده است. حالا کارگران به روشنی می توانند ببینند که هم در حوزه کار و تامین اجتماعی؛ هم در حوزه آزادی های سیاسی و مدنی، هر گام فرضی به سمت بهبود و کاسته شدن از بی حقی مردم و غلظت تاریک اندیشی، مانند هر سرابی دیگر به رشته های متفاوت اما پدیده ای از اما و اگر ها مشروط است، اما یکی از حوزه هایی که به شکل مستقیم، نامشروط و بی انقطاع، هم موقعی و جایی که دارودسته های حکومتی به جان هم می افتند، هم موقعی و جایی که با هم در وحدت اند، شاهد هیچ بهبودی نیست وضعیت کارگران و زحمتکشان است. تورم اگر پائین می آید به قیمت فلاکت کارگران و زحمتکشان و رانده شدن بیشتر آنان از تولید و اشتغال است. نافوس پایان رکود اگر نواخته می شود، به قیمت نادیده گرفتن حقیقت بیکاری توده های وسیع زحمتکشان و جوانان و زنان کشور و دست کاری های نابکارانه آمارهای واقعی است. حاکمیت در سرکوب حق تشکل کارگران و زحمتکشان، نابودی هر چه بیشتر امنیت شغلی و گسترش وحشیانه ترین شکل های بهره کشی از نیروی کار، متحد است و تا زمانی که با مقاومت متشکل و سازمان یافته ای روبرو نباشد از تعرض باز نمی ماند.

طبقه کارگر در برابر چشم انداز تعرض های جدید به سطح دستمزد، امنیت شغلی، شرایط و ضوابط کار، همچنین خصوصی سازی های بیشتر، محرومیت از کار کشاورزی بر زمین در اثر فجایع زیست محیطی نظیر نابودی دریاچه ارومیه، یا کار صنعتی و تولیدی در اثر آلودگی های محیط زندگی تاکنون ساکت نبوده است. اعتراضات کارگری در یک سال اخیر آشکارا گسترش یافته اند و در مواردی نظیر معدن سنگ آهن مرکزی بافق، کارگران توانسته اند حاکمیت را موقتا به عقب نشینی وادار کنند. اما کارگران و زحمتکشان هم سرنوشت با آنها برای آن که بیش از این به فلاکت و درماندگی اقتصادی و تهیدستی نخلتند و گام های موثری برای عقب راندن تعرض ضد کارگری حاکمیت بردارند، نیاز مبرم دارند که اکنون بتوانند هر اعتراض طولانی مدت کارگری را به امکانی برای ایجاد تشکل مستقل تبدیل نمایند؛ ضرورت حیاتی شبکه سازی در محل کار و محلات کارگری بر بستر پیگیری مطالبات بی واسطه مردم را دریابند و برای همراهی با مطالبات عام و خاص ضد استبدادی قشرها و لایه های معترض و آزادیخواه جامعه اهمیت و جایگاه لازم قائل شوند. در مسیر عملی کردن مطالبات کارگران و زحمتکشان کشور؛ در مسیر پیکار برای آزادی و سوسیالیسم، در مسیر راهپیمائی کارگران و زحمتکشان کشور بسوی آزادی، برابری و همبستگی انسانی، ما راه کارگری ها خودمان را هم سرنوشت شما می دانیم و بزرگترین افتخار ما این است که بتوانیم همپای شما این مسیر سرنوشت ساز و در عین حال دشوار را در کنار شما طی بکنیم.

سرتنگون باد رژیم جمهوری اسلامی

زنده باد آزادی، زنده باد سوسیالیسم

کنگره نوزدهم سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)